

Aurel Ionescu

Povești

pentru

Roxana și Răzvan

scrise de

Tataia

Aurel Ionescu

Povești
pentru
Roxana și Răzvan
scrise de
Tataia

Ilustrații
Luminița Prichici

Ediția
REÎNTREGIREA
Alba Iulia, 2024

© Editura Reîntregirea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IONESCU, AUREL

**Povești pentru Roxana și Răzvan scrise de Tataia / Aurel Ionescu ; il.: Luminița Prichici. - Alba Iulia : Reîntregirea, 2024
ISBN 978-606-509-602-8**

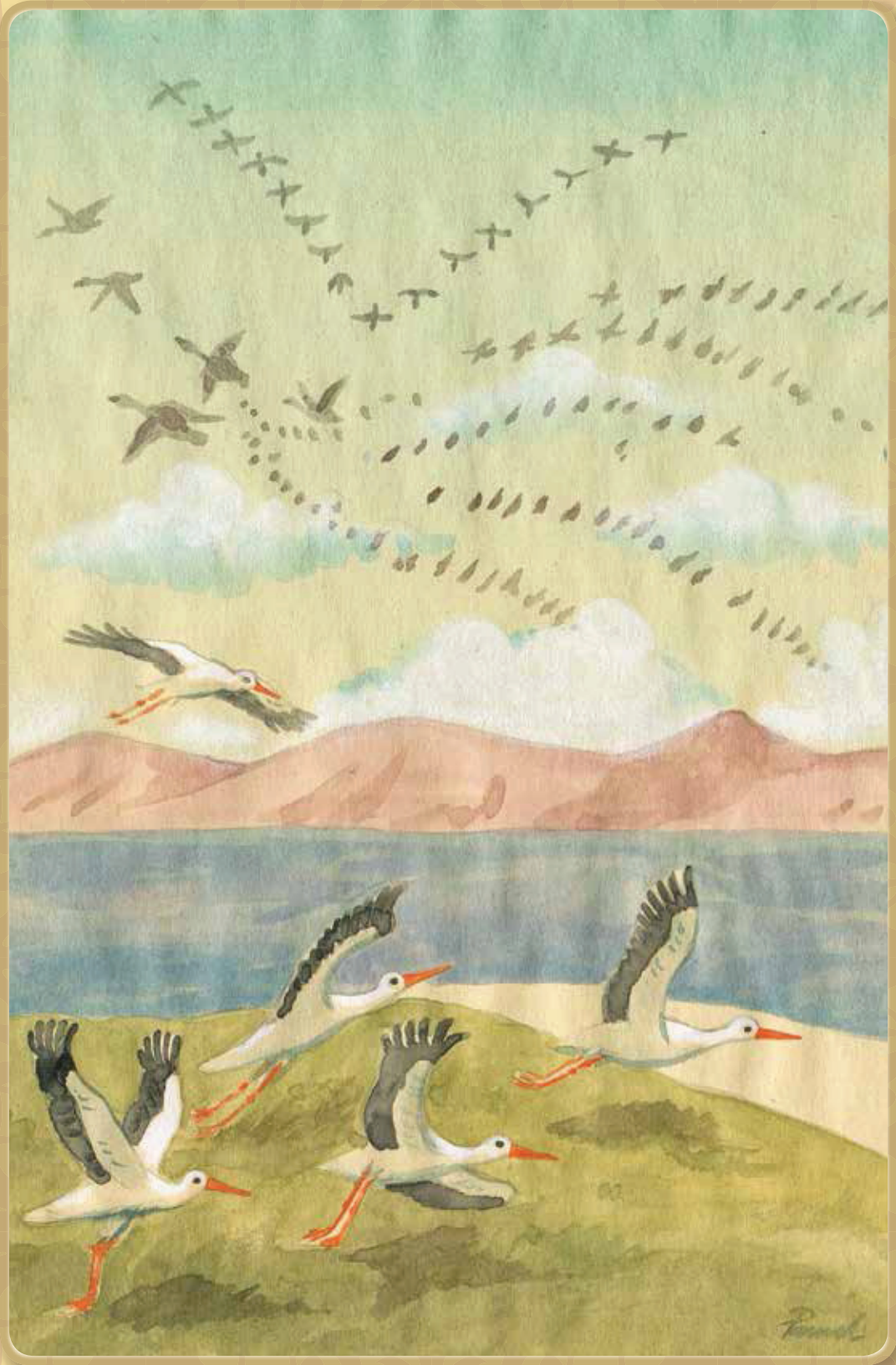
I. Prichici, Luminița (il.)

821.135.1

Berzele lui Moș Cheorghe

*C*ine nu le cunoaște! Vin la noi în țară în fiecare primăvară și pleacă toamna târziu, când le gonește vuietul rece de la miază-noapte. Se duc spre sud, peste mări și țări, în ținuturi unde nu e iarnă. Sunt păsări călătoare, gingașe, cu înfățișare mândră. Albe, cu pete negre pe aripi, cu gâtul și ciocul lung și roșu și picioarele înalte, ca niște catalige. Calcă rar și parcă tot gândesc, uitându-se când cu un ochi, când cu celălalt, în sus, spre soare. Simt când s-a terminat vara. Frigul le înspăimântă. Se strâng în stoluri, se înșiră una după alta, în frunte cu călăuza, și-și pleacă în zbor lung, lung. N-ar mai pleca ele în așa lungă călătorie! Unde sunt pajiști mai bogate, locuri cu peștișori și broscuțe, pomi frunzoși și acoperișuri de făcut cuib? Și oameni buni care să le ocrotesc și copii drăgălași care le fac semne cu mâna și aruncă căciulile în sus, de bucurie, când le văd venind primăvara și le cântă:

*Barză, bărzișoară,
Vino pe căscioară
Și-ți fă cuibușor.
După ce faci ouă
Să ne-aduci și nouă
Câte-un frățior!*

Tare mult le place păsărilor aici, în raiul nostru, și mai ales berzelor. Dar dacă le gonește moș Gerilă? Pleacă ele, dar abia așteaptă să se întoarcă înapoi la cuibul părăsit, unde și-au crescut puișorii. Și nicio dată berzele nu greșesc locul lor, ca rândunelele.

binișor pe cizmă, pe pantaloni, în sus pe bluză și s-a ascuns în gluga ce o avea marinarul pe spate. Tremura ca varga. S-a cocoloșit într-un colț și, obosit cum era, a adormit. Ca prin vis, a auzit sunetul sirenei de plecare și duduitul motoarelor. Se simțea legănat în umbletul repezit al marinarului. I-a mai trecut prin gând culcușul lor din hambarul de sub stâncă, din port, jocurile cu frățiorii lui, fuga după grăunțe pe sub magazii, valurile mării și, curând, o ceață deasă i-a îmbrobodit ochii. Și nu mai știe nimic ce s-a petrecut. S-a deșteptat târziu, neștiind ce-i cu el și unde e. Era întuneric. S-a frecat cu lăbuța la ochi și, încet, încet și-a adus aminte ce a făcut. Da, acum e marinar! Dar un marinar, chiar dacă-i el numai un micuț șoricel, nu trebuie să stea ascuns într-un

Cuprins

Berzele lui moș Gheorghe 5

La pădure 13

Nătăru 28

Ninge 40

Pita soldatului 45

Și vrăbiile vorbesc 50

Șoricelul marinăru 61

Stiloul și creionul 92